

ارسالی: تمنا تابنده

یکشنبه ۲۴ اگست ۲۰۲۵

قربانیان پوتین در ۲۵ سال گذشته

دشمنان پوتین در طول سال ها به طرق مختلفی هدف قرار گرفته اند: گلوله باری، مسمومیت و حتی سقوط طیاره. الکسی ناوالنی هم جدیدترین دشمن رئیس جمهور روسیه است که در زندان در گذشت.

یوری شکوچیکین، آنا پولیتکوفسکایا، ناتالیا استمیرووا، آناستازیا بابلووا، استانسلاو مارکوف، سرگئی ماگنیتسکی، بوریس برزوفسکی، بوریس نمتسوف، میخائیل لسن، الکساندر لیتوینکو، زلیخان خانگوشویلی، یوگنی پرگوژین، الکساندر پریبلیچنی، بوریس آکونین، ولادیمیر کارا مورزا، راول ماگانوف، میخائیل خودورکوفسکی و الکسی ناوالنی. اینها اسامی نویسندگان معروف روسیه یا کشتی گیران مدال آور جام یارگین نیست، بلکه فهرست کسانی است که تا همین دو دهه پیش در حال زندگی بودند و حالا زیر خروارها خاک هستند. اما به جز «در قید حیات نبودن»، همه این اسامی یک وجه اشتراک دارند؛ مخالفت با پوتین.

آخرین نفر این فهرست چندی پیش در زندان جان خود را از دست داد. الکسی ناوالنی تازه ترین مخالف پوتین است که در دوران حکومت 25 ساله ولادیمیر پوتین از صحنه روزگار محو می شود. ناوالنی، 47 ساله، که به گفته مقامات زندان روسیه، روز جمعه 16 فبروری 2024 درگذشت، در اوایل سال 2021 پس از بازگشت از آلمان و زنده ماندن از یک سوء قصد و مسمومیت شدید، به زندان افتاده بود. البته او اولین منتقدی نبوده که در دوران زمامداری پوتین سر به نیست می شود و احتمالاً آخرین نفر هم نخواهد بود. دشمنان و منتقدان ولادیمیر پوتین اغلب در اوج درگیری های خود با رهبر کرملین در طول تقریباً ربع قرن قدرت او با مرگ های خشونت آمیز مواجه شده اند. به گزارش تجارت فردا، مرگ الکسی ناوالنی، که بسیاری از رهبران و حامیان خارجی آن را قتل می دانند، پس از تبعید او به زندانی در مدار قطب شمال رخ داد، جایی که او را به طور مرتب در سلول انفرادی (کوتاه قفلی) می انداختند تا جایی که به طور جدی دچار سوء تغذیه شده بود. مقامات

غربی از جمله آنتونی بلینکن، وزیر امور خارجه (آن زمان) ایالات متحده و کاملا هریس، معاون رئیس جمهور (سابق)، مستقیماً کرملین را مسئول مرگ وی دانسته اند.

دیگر دشمنان پوتین در طول این سال ها به طروق مختلفی هدف قرار گرفته اند: تیراندازی، مسمومیت و حتی سقوط طیاره. دوسیه بسیاری از مرگ ها هرگز مختومه نشده و در فهرست تصادفات و خودکشی ها باقی می مانند که این سوال را دوباره بر سر زبان ها می اندازد که چه تعداد از مخالفان پوتین در این 25 سال حذف شده اند؟

الکساندر لیتویننکو

تعدادی از اعضای سابق سرویس های اطلاعاتی روسیه که به غرب پناهنده شده اند، از سال 2000 هدف مسمومیت قرار گرفته اند.

روش های تاریک پوتین برای اولین بار در جریان دوسیه الکساندر لیتویننکو، یکی از اعضای سابق سرویس های امنیتی FSB که از مخالفان پوتین شده بود و در سال 2006 بر اثر مسمومیت با پولونیوم 210 در لندن درگذشت، مورد توجه ناظران بین المللی قرار گرفت. الکساندر لیتویننکو که از بریتانیا پناهندگی سیاسی دریافت کرده بود، پس از ملاقاتی با دو نفر از همکاران سابقش بیمار شد و سه هفته پس از آن به دلیل مسمومیت با ماده رادیواکتیو پولونیوم 210 درگذشت. قاتلان او که هر دو با سرویس های اطلاعاتی ارتباط داشتند، متهم شدند که چای او را با یک عنصر رادیواکتیو آغشته کرده اند. لیتویننکو کمی قبل از مرگش به خبرنگاران گفته بود که سرویس امنیتی FSB هنوز در حال کار با آزمایشگاه های سم شناسی مربوط به دوران شوروی است. تحقیقات ماموران پلیس بریتانیا حاکی از آن بود که مظنون اصلی در این ماجرا، جاسوس سابق دیگر روس به نام آندری لوگووی است. مقام های روسیه از استرداد آقای لوگووی به بریتانیا سر باز زدند و این موضوع موجب سردی در روابط بریتانیا و روسیه شد. یک گزارش که در نشریه ای بریتانیایی منتشر شد به این نتیجه رسید که عوامل روسی لیتویننکو را احتمالاً با تائید پوتین کشته اند.

براساس گزارشات ، شیوه مشابه البته چند سال بعد هم اجرا شد. سرگئی ویکتورویچ اسکریپال، افسر اطلاعاتی نظامی روسیه بود که در دهه 1990 و اوایل دهه 2000 به عنوان یک مامور دوجانبه برای سرویس های اطلاعاتی بریتانیا عمل می کرد. در دسامبر 2004، او از سوی سرویس امنیت فدرال روسیه (FSB) دستگیر و به جرم خیانت بزرگ به 13 سال زندان محکوم شد. او در سال 2010 به دنبال مبادله جاسوسان به بریتانیا تحویل داده شد.

در 4 مارچ 2018، او و دخترش یولیا، تبعه روس که از مسکو به ملاقات او رفته بود، با یک عامل اعصاب نوویچوک ساخت روسیه مسموم و در شفاخانه ناحیه سالزبری در وضعیت بحرانی بستری شدند. این مسمومیت به وسیله سرویس اطلاعاتی بریتانیا به عنوان یک اقدام به قتل بررسی شد. در 6 اپریل، اعلام شد که سرگئی اسکریپال دیگر در وضعیت بحرانی نیست و در 18 می 2018 از شفاخانه مرخص شد.

الکساندر لیتویننکو، یکی از اعضای سابق سرویس های امنیتی FSB که از مخالفان پوتین شده بود، در سال 2006 بر اثر مسمومیت با پولونیوم 210 در لندن درگذشت.

یوگنی پریگوزین

الیگارش روسی که رهبری گروه شبه نظامی واگنر را بر عهده داشت و تا زمانی که در جون 2023 شورش را آغاز کرد، از نزدیکان ولادیمیر پوتین، رئیس جمهور روسیه بود. گاهی اوقات از پریگوزین به عنوان «آشپز پوتین» یاد می شد، زیرا او صاحب رستوران ها و مشاغل پذیرایی بود که به کرملین خدمات ارائه می کردند. زمانی که پریگوزین در اتحاد جماهیر شوروی محکوم بود، شبکه ای از شرکت های بانفوذ را کنترل می کرد که بر اساس تحقیقات سال 2020، عملیات آنها به شدت با وزارت دفاع روسیه و بازوی اطلاعاتی آن، GRU ادغام شده بود.

در ۲۳ جون ۲۰۲۳، پریگوزین مدعی شد که وزیر دفاع فدراسیون روسیه، سرگئی شویگو به گروه شبه نظامی واگنر خیانت کرده و پایگاه های این گروه شبه نظامی را در اوکراین بمباران کرده و موجب مرگ تعداد زیادی از نیروهای این گروه شده است. در پی این ادعا، او اعلام کرد که نیروهای خود را از اوکراین خارج کرده و به سمت مسکو حرکت داده است تا سرگئی شویگو را در میدان سرخ مسکو به دار آویخته و در مقبره لنین دفن کند. او پس از یک شورش ناگهانی و تصرف شهر روستوف به همراه مزدورانش، به سمت مسکو حرکت کرد، و بعد از ملاقات با پوتین با او به توافق رسید.

به نظر می رسد که او در مورد آتش بس با کرملین مذاکره کرده و موافقت کرد که نیروهای خود را به بلاروس تخلیه کند و بر فعالیت های این گروه در خارج از اوکراین تمرکز کند. اما انفجاری در جت تجاری «امبرر لگیسی 600» موجب سقوط طیاره شد و پریگوزین، دیمیتری اوتکین و هشت نفر دیگر که در طیاره بودند کشته شدند.

پریگوزین گاهی «آشپز پوتین» نامیده می شد، زیرا او صاحب رستوران ها و شرکت های پذیرایی بود که برای کرملین خدمات ارائه می دهند.

با این حال پوتین بعد از مرگ پریگوژین به تمجید از او پرداخت و در وصف ستایش گونه از این جنگ سالار گفت: «من مدت زیادی است که پریگوژین را می شناسم، از دهه 1990. او اشتباهات جدی در زندگی مرتکب شد، اما بر این باور بود که در طول دوران خدمتش دستاورد های لازم برای خودش و همچنین برای خیر بزرگ تر به دست آورده است.» بلافاصله پس از مرگ پریگوژین، او فرمانی را امضا کرد که به موجب آن نیروهای پریگوژین مجبور به سوگند به خدمت زیر پرچم ملی روسیه شدند.

بوریس نمتسوف

یکی از وقیحانه ترین قتل های منتقدان پوتین، تیراندازی به بوریس نمتسوف، رهبر اپوزیسیون در سال 2015 بود. فردی که در زمان بوریس یلتسین معاون نخست وزیر (معاون صدراعظم) بود و به عنوان جانشین بالقوه دیده می شد. نمتسوف در اوایل زندگی سیاسی خود، درگیر انجام اصلاحات در اقتصاد روسیه پس از شوروی بود. در دهه 1990 تحت ریاست جمهوری بوریس یلتسین، اولین فرماندار استان (والی ولایت) نیژنی نووگورود بود. و بعداً در دولت روسیه به عنوان وزیر سوخت و انرژی (1997)، معاون نخست وزیر (معاون صدراعظم) روسیه و عضو شورای امنیت از سال 1997 تا 1998 کار کرد. در سال 1998، جنبش روسیه جوان را تاسیس کرد. نمتسوف همچنین عضو کنگره نمایندگان خلق (1990)، شورای فدراسیون (1993-1997) و دوما ایالتی (2003-1999) بود. او از سال 2000 تا زمان مرگش از منتقدان سرسخت ولادیمیر پوتین بود. او از دولت پوتین به عنوان یک رژیم استبدادی و غیردموکراتیک به طور فزاینده ای انتقاد کرد که بر اختلاس و سودجویی گسترده پیش از المپیک سوچی، و مداخله سیاسی روسیه و دخالت نظامی در اوکراین تاکید کرد. پس از سال 2008، نمتسوف گزارش های مفصلی را منتشر کرد که جزئیات فساد در دوران پوتین را که مستقیماً با رئیس جمهور در ارتباط بود، منتشر کرد.

نمتسوف در 27 فبروری 2015، در کنار نامزد اوکراینی خود آنا دوریتسکا، بر روی پلی نزدیک کرملین در مسکو، با چهار گلوله از پشت به قتل رسید. در زمان ترور، او در مسکو و در حال سازماندهی تجمعی علیه مداخله نظامی روسیه در اوکراین و بحران مالی روسیه بود. در همان زمان، او در حال کار بر روی گزارشی بود که نشان می داد نیروهای روسی در کنار شورشیان طرفدار روسیه در شرق اوکراین می جنگند، چیزی که کرملین آن را انکار می کرد، و در خارج و همچنین در روسیه محبوبیت نداشت. در هفته های قبل از مرگش، او ابراز نگرانی کرد که پوتین او را به قتل برساند. در اواخر جون 2017، پنج مرد چینی به وسیله هیات منصفه در دادگاه (محکمه)

مسکو به دلیل مشارکت در کشتن نمتسوف در ازای دریافت 15 میلیون روبل (253 هزار دلار آمریکا) مجرم شناخته شدند. هویت و محل نگهداری شخصی که آنها را استخدام کرده است به طور رسمی مشخص نیست، اما نزدیکان نمتسوف بر این باور بودند که کرملین مستقیماً در آن دخیل بوده است.

نمتسوف منتقد نقش مسکو در بحران اوکراین بود و ساعاتی قبل از مرگش مردم را برای شرکت در تظاهرات ضد دولتی در اعتراض به نقش روسیه در اوکراین دعوت کرده بود. تحقیقات مشترک روزنامه نگاران اینسایدر، بی‌بی‌سی و بلینگ کت نشان داد که نمتسوف تقریباً یک سال قبل از ترور روی پل، زیر سایه عوامل FSB قرار داشت. این تحقیقات همچنین نشان داد که برخی از همین عوامل در مسمومیت سایر منتقدان ارشد کرملین دست داشتند. نمتسوف در 27 فبروری 2015، در کنار نامزد اوکراینی خود آنا دوریتسکا، بر روی پلی نزدیک کرملین در مسکو، با چهار گلوله از پشت به قتل رسید.

آنا پولیتکوفسکایا

آنا استپانوونا پولیتکوفسکایا، روزنامه نگار و فعال حقوق بشر روسی بود که در مورد رویداد های سیاسی و اجتماعی روسیه، به ویژه (بخصوص) جنگ دوم چچن (2005-1999) گزارش می داد. گزارش او از چچن بود که باعث شهرت ملی و بین المللی پولیتکوفسکایا شد. او به مدت هفت سال با وجود ارباب و خشونت های متعدد، به تهیه گزارش در مورد جنگ ادامه داد. او به وسیله نیروهای نظامی روسیه در چچن دستگیر شد و مورد اعدام ساختگی قرار گرفت. او هنگام پرواز از مسکو به روستوف-نا-دونو برای کمک به حل بحران گروگان گیری مدرسه بسلان در سال 2004 مسموم شد و مجبور شد برای درمان کامل پزشکی به مسکو برگردد.

مقالات او پس از سال 1999 در مورد شرایط چچن چندین بار به کتاب تبدیل شد. دسترسی اصلی خوانندگان روسی به تحقیقات و انتشارات او از طریق روزنامه نووایا گازتا که گزارش های تحقیقی انتقادی از امور سیاسی و اجتماعی روسیه را پوشش می داد، انجام می گرفت. او از سال 2000 به بعد جوایز بین المللی متعددی برای کارهایش دریافت کرد. در سال 2004، او کتاب «روسیه پوتین» را منتشر کرد که روایتی شخصی از روسیه برای خوانندگان غربی بود.

در 7 اکتبر 2006، او در آسانسور (لفت) آپارتمان خود به قتل رسید، تروری که توجه بین المللی را به خود جلب کرد. در جون 2014، پنج مرد به خاطر این قتل به زندان محکوم شدند، اما دادستان (قاضی) اعتراف کرد که آنها هرگز فرد دستوردهنده را پیدا نکرده اند. پوتین خواستار یافتن

قاتلان شد، اما همچنین گفت که تاثیر پولیتکوفسکایا بر زندگی مردم روسیه «بسیار جزئی» بوده است.

راویل ماگانوف

ماگانوف، رئیس شرکت لوک اویل، بزرگ ترین شرکت نفتی خصوصی روسیه، در اول سپتامبر 2022 بر اثر سقوط از پنجره طبقه ششم جان خود را از دست داد. اگرچه علت مرگ به طور رسمی خودکشی اعلام شد، اما، گمانه زنی‌هایی در مورد قتل او هم در همان زمان به گوش می خورد.

بر اساس گزارش پلیس، ماگانوف ظاهراً پس از سقوط از پنجره طبقه ششم در بیمارستان (شفاخانه) مرکزی بالینی مسکو درگذشت. گزارش شده است که او به دلیل حمله قلبی در بیمارستان بستری شده بود. لوک اویل در بیانیه ای مرگ او را تأیید کرد و گفت که ماگانوف «در پی یک بیماری شدید درگذشت».

برخی رسانه ها مرگ او را با دیگر مرگ های مرموز تجار روسی در سال 2022 مرتبط دانستند. خبرگزاری دولتی روسیه، تاس، این مرگ را یک خودکشی گزارش کرد و مدعی شد که او دارو های ضدافسردگی مصرف می کرده است. دو نفر که ماگانوف را به خوبی می شناختند بر این باورند که بعید است او خودکشی کرده باشد. پایگاه خبری روسی بازا، که روابط نزدیکی با پلیس دارد، احتمال می دهد که ماگانوف هنگام سیگار کشیدن از بالکن سقوط کرده باشد. همچنین ادعا کرد که فیلم دوربین (کمره) مداربسته در دسترس نیست، زیرا دوربین ها برای تعمیرات خاموش شده بودند. رئیس جمهور ولادیمیر پوتین برای ادای احترام به میخائیل گورباچف و ملاقات او در روز مرگ ماگانف به بیمارستان آمده بود.

ماگانوف، رئیس شرکت لوک اویل، بزرگ ترین شرکت نفتی خصوصی روسیه، در اول سپتامبر 2022 بر اثر سقوط از پنجره طبقه ششم جان خود را از دست داد.

ناتالیا استمیرووا

ناتالیا استمیرووا، فعال حقوق بشر، روزنامه نگار و آموزگار (معلم) اهل اتحاد جماهیر شوروی بود. او در حال بررسی موارد نقض حقوق بشر به وسیله نیروهای طرفدار دولت روسیه در جمهوری چین بود. استمیرووا برای یک گروه مستقل مدافع حقوق بشر به نام مموریال کار می کرد. مموریال یکی از گروه های فعال در زمینه جمع آوری مدرک در باره نقض حقوق بشر در روسیه در دوره

شوروی و دوره پس از فروپاشی آن است. او حوالی ساعت 8:30 صبح روز ۱۵ جولای ۲۰۰۹ به وسیله افراد ناشناسی از خانه اش در گروزنی، چچن ربوده شد.

ناتالیا استمیرووا در حال تحقیق در باره یک موضوع حساس در زمینه اقدام شبه نظامیان طرفدار دولت در سوزاندن خانه های مسکونی در چچن بود. بنا به گزارش دو شاهد، استمیرووا در حالی که به زور به داخل خودرو (موتور) برده می شد، فریاد می زد که ربوده شده است. پیکر او را در صد متری جاده قفقاز در روستای گازی بورت در ساعت 4:30 بعد از ظهر در اینگوشتیا پیدا کردند که صورت و سینه اش آماج گلوله بود.

ناتالیا استمیرووا در حال تحقیق درباره یک موضوع حساس در زمینه اقدام شبه نظامیان طرفدار دولت در سوزاندن خانه های مسکونی در چچن بود که هنگام خروج از منزلش ربوده شد و به قتل رسید.

خبرنگار بی بی سی مستقر در مسکو، گزارش داد که استمیرووا در یک کار بسیار مهم و خطرناک مشغول تحقیق در مورد صدها مورد آدم ربایی، شکنجه و قضاوت غیرقانونی از سوی نیروهای نظامی روسیه در چچن بود. سازمان مدافع حقوق بشر سوئد (سویدن)، پس از ترور استمیرووا، این ترور را پروژه ناتالیا نام گذاشت؛ و تاکید کرد پروژه ناتالیا زنگ خطری برای مدافعان حقوق بشر است که در معرض خطر قرار دارند.

در فبروری ۲۰۱۰ یک منبع ناشناس در سازمان اجرای قانون روسیه ادعا کرد که کارآگاهان جنایی قاتل استمیرووا را شناسایی کرده اند. با این حال، نه قاتل و نه فرد دستور دهنده دستگیر نشدند.

آناستازیا بابوروا

آناستازیا، روزنامه نگار دانشگاه (پوهنتون) ایالتی مسکو در ژوزائورا بود. او در سواستوپل، اوکراین به دنیا آمد. او که یکی از اعضای گروه خودمختار بود، فعالیت های گروه های نئونازی را بررسی می کرد. او به همراه استانیسلاو مارکلوف، وکیل حقوق بشر، مورد اصابت گلوله قرار گرفت و کشته شد.

ابتدا گزارش شد که بابوروا در تلاش برای بازداشت قاتل مارکلوف زخمی شده است، اما بعداً مقامات مجری قانون روسیه اعلام کردند که به بابوروا از پشت سر شلیک شده است. بابوروا چند ساعت پس از حمله در بیمارستان (شفاخانه) مسکو درگذشت. بابوروا چهارمین روزنامه نگار نوایا گازتا بود که از سال 2000 کشته شد.

آناستازیا بابورووا، روزنامه نگار دانشگاه (پوهنتون) ایالتی مسکو و یکی از اعضای گروه خودمختار بود، که فعالیت های گروه های نئونازی را بررسی می کرد. او به همراه استانیسلاو مارکلوف، وکیل حقوق بشر، مورد اصابت گلوله قرار گرفت و کشته شد.

ویکتور یوشچنکو، رئیس جمهور اوکراین در 23 جنوری 2009 برای پدر و مادرش تلگراف تسلیت فرستاد و شش روز بعد دیمیتری مدودف، رئیس جمهور روسیه پیام تسلیت داد.

به گفته پاول فلگنهاور، تحلیلگر نظامی روسی، جزئیات قتل حاکی از دخالت سرویس های امنیتی دولتی روسیه است. در نوامبر 2009، مقامات روسیه پایان تحقیقات جنایی را اعلام کردند. مظنونان قتل، نیکیتا تیخونوف 29 ساله و دوست دخترش، یوجنیا خاسیس 24 ساله، اعضای یک گروه نئونازی رادیکال ناسیونالیست بودند. به گفته بازرسان (خارنوالان)، تیخونوف عامل قتل بود، در حالی که خاسیس با تلفن همراه، حرکات مارکلوف و بابورووا را درست قبل از حمله به او گزارش داد. انگیزه قتل، انتقام کار قبلی مارکلوف به عنوان وکیل در راستای منافع فعالان ضد روسیه بود. مظنونان قتل دستگیر شدند و گزارش شد که به اقدام خود اعتراف کردند. در ماه می 2011، تیخونوف به حبس ابد و خاسیس به 18 سال زندان محکوم شدند.

سرگنی ماگنیتسکی

سرگنی لئونیدوویچ ماگنیتسکی، مشاور مالیاتی روسی و افشا کننده فساد و تخلفات مقامات دولتی روسیه در شرکت مدیریت سرمایه آرمیتاژ بود. دستگیری او در سال 2008 و مرگ متعاقب آن پس از 11 ماه در بازداشت (توقیف) پلیس، توجه بین المللی را جلب کرد و تحقیقات رسمی و غیررسمی را در مورد اتهامات کلاهبرداری و نقض حقوق بشر در روسیه برانگیخت. او اولین نفری بود که در روسیه پس از مرگ محاکمه شد.

ماگنیتسکی مدعی شد که دزدی در مقیاس بزرگ از دولت روسیه صورت گرفته که از سوی مقامات روسی تأیید و انجام شده است. او دستگیر شد و در نهایت، هفت روز قبل از پایان دوره یک ساله که طی آن می توانست بدون محاکمه در زندان بماند، درگذشت. ماگنیتسکی در مجموع 358 روز را در زندان بوتیرکای مسکو سپری کرد و در این مدت دچار سنگ کیسه صفرا، پانکراتیت و مسدود شدن کیسه صفرا شد، ولی از مراقبت پزشکی محروم شد. یک شورای حقوق بشر که از سوی کرملین ایجاد شد، دریافت که او اندکی قبل از مرگش مورد حمله فیزیکی قرار گرفته است.

کنگره ایالات متحده و رئیس جمهور (آن زمان) باراک اوباما، قانون ماگنیتسکی را در پایان سال 2012 به تصویب رساندند و مقامات روسی را که گمان می رفت در مرگ ماگنیتسکی دست داشته

اند، از ورود به ایالات متحده یا استفاده از سیستم بانکی این کشور منع کردند. در واکنش (عکس العمل) به این اقدام امریکا، روسیه این قانون را محکوم کرد و ادعا کرد که ماگنیتسکی مرتکب جنایات شده است. تقریباً 12 کشور دیگر و همچنین اتحادیه اروپا، متعاقباً قوانین ماگنیتسکی را اجرا کردند.

ماگنیتسکی مدعی شد که دزدی در مقیاس بزرگ از دولت روسیه صورت گرفته که از سوی مقامات روسی تائید و انجام شده است. او دستگیر شد و در نهایت، هفت روز قبل از پایان دوره یک ساله که طی آن می توانست بدون محاکمه در زندان بماند، درگذشت.

در اوایل جنوری 2013، فایننشال تایمز در گزارشی نوشت که «پرونده (دوسیه) ماگنیتسکی فاجعه آمیز است و اسناد موجود در آن جنبه تاریک پوتینیسم را به طور مشهود نشان می دهد».

بوریس برزوفسکی

بوریس آبراموویچ برزوفسکی معروف به پلاتون النین، یک الیگارش تجاری، مقام دولتی، مهندس و ریاضی دان روسی و عضوی از اکادمی علوم روسیه بود. او دارای رتبه خدمات غیرنظامی ایالتی فدرال درجه یک و مشاور فعال فدراسیون روسیه بود.

برزوفسکی در دهه 1990، زمانی که این کشور خصوصی سازی اموال دولتی را اجرا کرد، ثروت خود را در روسیه به دست آورد. او از به دست آوردن کنترل بر دارایی ها، از جمله کانال یک تلویزیون کشور، سود هنگفتی به جیب زد. در سال 1997، فوربس ثروت برزوفسکی را سه میلیارد دلار تخمین زد. برزوفسکی به حزب اتحاد، حزب سیاسی که اولین پایگاه پارلمانی ولادیمیر پوتین را تشکیل می داد، کمک مالی کرد و در انتخابات پارلمانی روسیه در سال 1999 به مجلس دوما راه یافت؛ با این حال، پس از انتخابات ریاست جمهوری روسیه در مارچ 2000، برزوفسکی وارد مخالفت شد و از دوما استعفا کرد. برزوفسکی تا پایان عمر خود منتقد سرسخت پوتین بود.

در اواخر سال 2000، پس از اینکه معاون دادستان کل (لوی خارنوال) روسیه خواستار حضور برزوفسکی برای بازجویی (تحقیق) شد، او از خارج برنگشت و به بریتانیا نقل مکان کرد و این کشور در سال 2003 به او پناهندگی سیاسی اعطا کرد. پس از نقل مکان او به بریتانیا، دولت روسیه دارایی های تلویزیونی او را تصاحب کرد، و دستور سلب مالکیت سایر دارایی های او را داد. او همچنین مدتی بعد در روسیه به صورت غیابی به کلاهبرداری و اختلاس محکوم شد. اولین اتهامات در زمان دولت پریماکوف در سال 1999 مطرح شد. به رغم اعلام قرمز اینترپل برای

دستگیری برزوفسکی، روسیه مکرراً موفق به استرداد برزوفسکی از بریتانیا نشد، به طوری که این وضعیت به نقطه اصلی تنش (مشکلات) دیپلماتیک بین دو کشور در آن سال ها تبدیل شد. در سال 2012، برزوفسکی یک پرونده (دوسیه) در دادگاه عالی (لوی خارنوالی) لندن در مورد مالکیت شرکت بزرگ نفتی سیب نفت، علیه رومن آبراموویچ مطرح کرد و در آن بیش از سه میلیارد پوند غرامت طلب کرد. البته او در این پرونده (دوسیه) شکست خورد چرا که دادگاه (محکمه) به این نتیجه رسید که برزوفسکی هرگز مالک مشترک سیب نفت نبوده است. جسد برزوفسکی در 23 مارچ 2013 در منزلش، در سانینگهیل، نزدیک اسکات در برکشایر-لندن، پیدا شد. معاینه پس از مرگ نشان داد که مرگ او با حلق آویز کردن مطابقت داشته و هیچ نشانه ای از درگیری خشونت آمیز وجود ندارد.

میخائیل لسین

میخائیل یوریویچ لسین، یک چهره سیاسی، مدیر رسانه ای و مشاور رئیس جمهور روسیه، ولادیمیر پوتین بود. در سال 2006، نشان «شایستگی برای میهن»، یکی از بالاترین نشان های دولتی روسیه برای غیرنظامیان، به او اعطا شد.

لسین لقب بولدوزر را داشت، که به دلیل روحیه مبارزه طلبانه او و همچنین توانایی اش در به دست آوردن تقریباً تمام رسانه های روسی تحت کنترل کرملین بود.

لسین در یکی از اتاق های هتل واشنگتن دی سی، در شرایط غیرعادی درگذشت. خانواده وی در ابتدا علت مرگ را سکته قلبی اعلام کردند، اما پس از یک سال تحقیقات، پزشک (شف داکتر) ارشد واشنگتن و مقامات فدرال بیانیه مشترکی منتشر کردند مبنی بر اینکه لسین بر اثر ضربه شدید به سرش، ناشی از سقوط در اثر مسمومیت حاد با اتانول درگذشته است. یک گزارش فاش شده از سوی کریستوفر استیل برای اف بی آی، حاکی از آن است که لسین به وسیله مردانی که برای یک الیگارش نزدیک به پوتین کار می کردند، مورد ضرب و شتم قرار گرفت.

زلیمخان خانگوشویلی

زلیمخان سلطانوویچ خانگوشویلی، فرمانده سابق جدایی طلبان چچنی در جنگ دوم چچن، و افسر ارتش (اردو) گرجستان در طول جنگ 2008 روسیه و گرجستان بود. بعدها، ظاهراً او با شناسایی جاسوسان و جهادگران روسی که در خاک داخلی و خارجی برای ماموران اطلاعاتی گرجستان فعالیت می کردند، به منبع اطلاعاتی مفیدی برای سرویس اطلاعات گرجستان تبدیل شد. خانگوشویلی

از سوی دولت فدراسیون روسیه و سرویس امنیت فدرال (FSB RF) یک تروریست در نظر گرفته شد و در روسیه تحت تعقیب بود.

در 23 اگست 2019، حوالی ظهر در پارک کلینر تیرگارتن در برلین، خانگوشویلی در راه بازگشت از مسجدی که در آن حضور داشت، در مسیری جنگلی قدم می زد که مورد اصابت سه گلوله قرار گرفت. یک بار از ناحیه بازو و دو بار در سر. یک قاتل روسی سوار بر بایسکل با یک گلوک 26 صدا خفه کن دار او را مورد اصابت قرار داد.

مظنون که از طریق پلیس آلمان، یک تبعه روس، «وادییم سوکولوف» 56ساله، شناسایی شد، بلافاصله پس از ترور دستگیر شد. تحقیقات نشان داد دولت روسیه و رهبر چچن، رمضان قدیروف، هر دو با این قتل مرتبط بوده اند. جسد قربانی بعداً به دویسی گرجستان منتقل شد تا در 29 اگست 2019 به خاک سپرده شود.

استقلال – خپلواکی : هموطن گرامی تمنا تابنده، محترمانه به عرض مبارک رسانده شود اینکه منبع گزارش را ذکر نکرده اید و دیگر اینکه از نشر عکس های متعدد در این گزارش، صمیمانه معذرت می خواهیم به دلیل اینکه سنگینی بیش از حد آنها، از گنجاش سایت ممکن فراتر رود. ممنون از همکاری های قیمتدار شما. موفق و سرافراز باشید